

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1. Maj. 1879.

28. Aargang.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i 13de Wards Forsamlingsaal den 25de August 1878.

(Fortættelse).

(Fra «Deseret News.»)

Jeg kunde prædike en hel, lang Tale med at vise, hvorledes Mormons Bog er bleven opfyldt siden dens Oversættelse og indtil nærværende Tid, ved Evangeliets Fremkomst iblandt Hedningerne, og Folkets Indsamling fra disse. De Forsølgelser, de skulle lide, ere forudsagte i Mormons Bog. Den er en stor, en vidunderlig Ting. Den er i Virkeligheden netop, hvad Gaias sagde, den vilde være, da han profeterede om den, idet han sagde, at den vilde være et vidunderligt Værk, ja et Under. Men det Folk som skulde modtage disse Optegnelser skulde kjende større Ting. Hvilke større Ting have vi lært? Vi kunde have søgt Mormons Bog igennem fra Begyndelse til Ende, uden at vi deraf kunde have lært den fuldkomne Organisation af Guds Rige paa Jorden, saaledes som vi nu finde det i dette Folks Midte. Vi

kunde i Mormons Bog have læst om den melchizedekiske Præstedømme, som det fandtes blandt Nephiterne; vi kunde have læst om det aroniske Præstedømme, som det ligeledes fandtes i dette Land; men læse vi om Maaden, hvorpaa Nephiterne bleve organiserede, efterat de vare blevne døpte og havde modtaget den Hellig-Aand? Nej. Hvorfor? Fordi Herren ansaa det for rigtigst at tilbageholde dette fra os og at aabenbare det igennem Profeten Joseph, som han vilde oprejse, som noget Større end Mormons Bog indeholdt, udvisende, at der skulde være tolv Apostle i vor Tid. Underrettede Mormons Bog os om, at vi skulde have tolv Apostle? Nej. Herren gav derfor større Ting til dette Folk, som troede denne Optegnelse, idet han umiddelbart aabenbarede, at der i denne Hus- holdning skulde oprejses tolv Mænd, og

at de skulle gaa frem og forkynde dette Evangelium, først til Hedningenerationerne, og naar Hedningernes Tider vare fuldkommede, skulde de udgaa og prædike dette Evangelium til de adspredte Levninger af Israels Hus. Dette blev lært, da Aabenbaringen blev givet, kort efter at den sidste Del af Mormons Bog var oversat, endnu før den blev trykket; at Herren vilde oprejse en Kirke; at han vilde kalde tolv Mænd og udsende dem som Apostle; at han vilde først opbygge sin Kirke blandt Hedningerne, og dernæst, naar deres Tider vare fuldkommede, vilde han sende dem til Israels Hus, forat bringe hint Folk tilbage til Kundskab om Evangeliet.

Ku dette var en ny Undervisning for Folket. De lærte først Mormons Bog at kjende, og efter dernæst at være blevne lærte om, hvad Gud lærte det fordoms Israel paa dette Land, aabenbarede Herren større Ting til dem ifølge Forjættelsen i vor Text ved at fortælle dem, hvad der skulde blive udført lige i vor Midte.

Atter, hvad kunde vi af Biblen eller Mormons Bog have lært om de tre Herligheder, den celestiale, den terrestriale og den telestiale Herlighed? Hvad vidste vi om, hvo der skulde arve disse forskellige Verdener af Herlighed? Aldeles Intet. Der blev kun i Paulus' Skrifter hentydet til, at der var tre Herligheder: „En lig Solens Glands, en lig Maanens Glands, og en lig Stjernernes Glands: thi som den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saa skal og de Dødes Opstandelse være.“ Men herved lod Paulus os blive; han fortalte os Intet om de celestiale, terrestriale eller telestiale Herligheder, om hine Verdeneres Beboere, eller om de Love, ved hvilke disse forskjellige forherligede Verdener bleve styrede, men hentydede blot dertil med nogle saa

Ord og forlod derefter denne Gjenstand. Folket, til hvem han skrev, har maaske været fuldstændigt underrettet om den Gjenstand, han saa tilfældigt hentydede til; dersom dette er Tilfældet, saa blev denne Kundskab ikke overleveret til os. Men paa den 16de Dag i Februar udgød Herren sin Mand fra det Høje, medens Joseph var beskæftiget med at oversætte en anden Optegnelse, og ligeledes over hans Skrifer. De saa i Synet den celestiale Verden og det blev dem befalet at skrive endel af de Ting, de saa, og at skrive om Folkets Storhed, Magt, Maje-stæt og Kundskab, som behor den celestiale Verden. Og det blev dem ligeledes paa samme Maade vist den terrestriale Verden, dens Indbyggere og deres Herlighed, og hvad deres Tilstand vilde være i de evige Verdener; og de nedstege derefter i deres Syn ligeledes til den ringere eller telestiale Herlighed, og de saa dens Indbyggere, som vare der, og forstode de Love, ved hvilke de styredes. Nogle af disse Ting blev det dem befalet at skrive, medens der var andre Ting, de saa, som det bestemt blev dem befalet ikke at skrive, fordi Verden ikke var værdig til at modtage dem. Ejheller var Kirken paa den Tid beredt til at modtage fuldkommen Kundskab om disse Ting. Men de skrev den Del, som det blev dem tilladt, og den har været trykt i omtrent 40 Aar for de Hellige og for Verdens Indbyggere, saa at de kunde lære om den fremtidige Tilstand af alle dem, som gaa bort fra denne Tilværelse og gaa hinsides Sløret.

Her ere altsaa større Ting kundgjorte, end der findes i Mormons Bog eller Biblen. „Hvo, som annammer denne Optegnelse, og ikke forkaster den paa Grund af de Ufuldkommenheder, der findes deri, skal kjende større Ting.“ „Men,“ indvender En, „hvilke Ufuldkom-

menheder kunde der være i en inspireret Mands Skrifter?" Jeg skal sige Eder det. Ufuldkommenheder kunde komme ved Udeladelsen af Ord. Men en af Profeterne siger, at han vidste af ingen Ufuldkommenheder i Bogen, ikke destomindre Herren kjender Alt, og derfor sagde han: „Dømmer ikke, paa det at I ikke skulle dømmes; dømmer ikke med en streng Dom, paa det at I ikke skulle vorde dømtede strængeligen,“ det er uretfærdigt. Maaſte at den, der læste den første Udgave af Mormons Bog, som den kom fra Bogtrykkerens Hænder, ikke vidste af nogen Fejl at sige hvad Trykningen angik; men da vi skulde til at undersøge den første Udgave, ja endog alle Udgaverne, saa fangt vi nogle saa smaa Ufuldkommenheder, der havde indſneget sig, hovedſagelig af typografisk Beſtaffenhed. Vel, de, som ikke ville forkaſte Guds Bort paa Grund af ſaabanne Smaating, have den Forjættelse, at de ſtulle kjende større Ting end diſſe. De Sidſte-Dages Hellige ere Vidner hertil. I have paa Eders Boghylder Lærdommens og Pagtens Bog, Himlens Aabenbaringer, I ere ligeledes i Beſiddelse af „The Pearl of great Price“, indeholdende Moſes' Syn, hint ſtore og herlige Syn, ſom han erholdt paa Bjerget, der aabenbarede til ham Verdens Skabelſes Hiſtorie. Det behagede Herren at nedſtige paa et viſt Bjerg for Moſes og viſe ſig for ham, og Guds Herlighed hvilede over Moſes, ſaa at han ſtod i Herrens Nærverſe, og Herren viſte Moſes ſine Hænders Gjerninger med Hensyn til de mangfoldige Skabelſer han havde frembragt. Og da Moſes begyndte at aſpørge Herren, ſagde Denne til ham: „Sngen kan beſkue alle mine Gjerninger, uden han ſer min Herlighed; og Sngen kan ſkue min Herlighed og derefter forblive paa Jorden i Rjød.“ Moſes begyngte da at forſtaa, at det ikke var for

ham ſom et dødeligt Væſen at oplade ſit Blik og beſkue den Almægtiges uendelige Gjerninger, ſpredte i det uendelige Rum, men Herren var villig til at lade ham dette vederfares tildels. Og da Moſes ſaa Guds Herlighed og de Ting, ſom omgave ham, henhørende til Planethyſtemet, begyndte han at undres og forbaufes, ligesom I og jeg vilde, derſom vi forundtes det Privilegium at ſkue i Synet Guds Gjerninger. Og medens han undredes over, hvad han ſaa, traf Herren ſig tilbage fra ham, maaſte forat prøve ham og ſe, om han vilde forblive trofaſt til ham. Da Herrens Aand var tagen fra ham, Guds Herlighed bortvegen, og Gud ſelv unddrog ham ſin Nærverſe, var Moſes overladt til ſig ſelv. O, hvor ſvag. Han ſaldt til Jorden, og i mange Timer gjenvandt han ikke ſin naturlige Stykke. Medens han var i denne ſvage, ſaldne Tilſtand, udraabte han: „Jeg ved nu, at Menneſket er Jntet,“ og han begyndte at anraabe Herren om at gjengive ham ſin naturlige Stykke. Og det bliver os lært, at Satan tog Fordeel af Moſes ved denne Lejlighed, medens han ſaaledes var overladt til ſig ſelv, og han kom og ſtillede ſig for ham og ſagde: „Menneſkeſøn, jeg er den Enbaarne, tilbed mig.“ Moſes ſaa paa ham og bemærkede ſtrag Forſkjellen imellem det herlige Væſen, der havde viſt ſig for ham kort iforveien, og Satan. Og da Moſes ſaa paa denne forunderlige Beſøgende, ſagde han til ham: „Hvor er din Herlighed, at jeg ſkulde tilbede Dig? Se, jeg kunde ikke ſkue Gud, uden hans Herlighed var over mig, men jeg kan ſe paa Dig i min naturlige Tilſtand.“ Efterat have ſagt dette til ham, bød han ham vige fra ſig, men hans Tro var ſaa ſvag, at han ikke var ſtærk nok til at overvinde Satan, og denne forlod ham ikke paa hans Bud. Da paakaldte Moſes Gud, og Satan be-

gyndte at skjælde og Jorden at ryste, og Satan spaltede Jorden og befalede Moses, sigende: „Seg er den Enbaarne, tilbed mig.“ Men Moses anraabte bestandig Herren om Styrke, og Herren hørte og befarede hans Bønner, og han hød da Satan i den Enbaarnes Ravn at vige fra sig, og Satan forjoges fra hans Nærværelse. Og Moses opløftede atter sin Røst mod Himlen og anraabte Herren, og Guds Herlighed begyndte atter at komme over ham, og Herren stod igjen i hans Nærværelse, Moses fyldtes atter af hans Herlighed, og medens han var fyldt af Herrens Herlighed, saa han den ganste Jord og dens Indbyggere, og ikke det mindste Gran deraf blev unddraget hans Blikke, han saa selv den mindste Del deraf, og dette ikke ved sit naturlige Syn, men ved den levende Guds Aand. Moses saa ikke alene denne skjønne Skabelse i dens Helhed, men han stuede utvivlsomt de Love, ved hvilke enhver Partikel bliver styret, hvadenten dette stete ved Tyngdekraftens, Electricitetens eller Barmens Love; Moses begreb det Alt. Han attraaede derefter at vide, hvorledes Herren skabte Jorden saavel som andre Kloder, men vilde Herren fuldkomment tilstaa ham denne Begjæring? Nej, fordi det ikke var for et dødeligt Menneske at vide saameget. Men Moses vedblev at bede Herren med saadanne Ord: „Vær miskundig imod din Tjener, o Gud, og fortæl mig om denne Jord og dens Indvaanere, og ligeledes om Himlen, da vil din Tjener være tilfreds“. Han tænkte, at om han ikke kunde se andre Verdenser, dersom han ikke forundtes det Privilegium at bestue mere forherligede Kloder, saa vilde det være en Tilfredsstillelse for ham at stue Jorden og ligeledes Himlene. Men hvad er Herrens Svar til ham? „Himlene ere mange, og kunne ikke tælles for Menneskene; men de ere talte for mig,

thi de ere mine; og ligesom en gaar bort og dens Himmel, saaledes skal viselig en anden komme; og der er ingen Ende paa mine Gjæringer, ejheller paa mine Ord“. „Men“, sagde Herren, „jeg vil aabenbare til Dig om Jorden, hvorpaa Du staar, og ligeledes om Himlene, hørende til Jorden, og Du skal nedskrive de Ord, jeg taler til Dig.“ Dette er Maaden, hvorpaa Moses erholdt, hvad vi kalde Genesis, eller første Mosebog, der giver en Beretning om Skabelsen. Hvorledes fik vi disse Ting at lære? Formedelst Opfyldelsen af den Forjættelse, der indeholdes i vor Texts Ord. „Hvo, som annammer denne Optegnelse og ikke forkaster den paa Grund af de Usuldkommenheder, der findes deri, den Samme skal kjende større Ting end disse“. Her ere vi altsaa komne til Kundskab om det store og ophøjede Syn, der gaves til Aabenbareren Moses. Gud fortalte Moses om Skabelsen af Himlene og den lille Jord, hvorpaa vi bo. Han fortæller os, at Mørke hvilede over det store Dyb efterat Jorden var skabt. Kan Nogen sige os, hvad der da var, før end dette Mørke kom? Mange religiøse Folk have uden Eftertanke antaget, at der fra al Evighed intet Lys var indtil for omtrent sex Tusind Aar siden, og at Herren da skabte Solen, Maanen og Stjernerne. De tro virkelig, at det var første Gang i henrundne Evighedens uendelige Varighed, da der var noget Lys, jeg mener mange uvidende Mennesker. Men ifølge de Aabenbaringer, der gaves til Moses, var der Lys, før end denne Verdens Grundvold blev lagt, og før end Gud lod Mørke komme over det store Dyb; efterat Gud havde skabt Himlene og Jorden, oplod han sin Røst og sagde: „Bliv Lys“, og der blev Lys. Og som vi fortælles var Aftenen og Morgen den første Dag. Hvorfor begynder den med Aftenen og

ender med Morgenens? Fordi Mørke herskede, efterat Gud havde ladet Mørke sænke sig over hele Jordens Overflade. Hvorledes han gjorde dette, og paa hvilken Maade han frembragte det, er ikke aabenbart. Der siges ialfsald ikke i første Mosebog, at det blev tilladt Solen at skinne eller Maanen at give sit Lys paa den første Dag; men dette var Noget, som tillodes at ske den fjerde Dag istedet for den første. Hvad var det da, der eksisterede, før end Mørket kom over det store Dybs Overflade? Var det Solskin? Jeg tror det ikke. Det var sandsynligvis det, der er forbundet med alle Skabelser i deres første Dannelsesperiode, selvoplysende Stof. Derefter dannedes Mørket, men hvorledes vide vi ikke; dette kan maaske være blevet bevirket derved, at det ikke tillodes det Lys at skinne, der var forbundet med de Stoffer, som lønligt vilde blive indeholdt i Elementerne.

Vi finde atter, at Jordens faste Bestanddele bleve aldeles bedækkede med Vand, thi Herren hød Vandene samle sig til et Sted, og det tørre Land at komme frem. Det tørre Land kaldte han Jord, og de samlede Vandene Hav. Hvorledes gjorde han dette? Han har maaske gjort det ved et ligefrem Mirakel, eller isølge visse Love, som han styrede og stedsse vare under hans Kontrol. Hvor let vilde det ikke være for ham at tage denne vor Klode, der var aldeles bedækket med Vand, sætte den i Bevægelse og bringe den til at dreje sig paa dens Axe. Vilde det ikke bringe Vandene til at samle sig fra de ækvatoriale Regioner til Polarregionerne, de arktiske og antiarktiske Have og de mellemliggende Egne, og saaledes lade der blive tørt Land i de ækvatoriale Regioner?

Hvor let vilde det ikke igjen være for ham at sammentrykke Klodens Jord-

dele ved Polerne og bringe dem til at hæve sig under Ækvator? Eller med andre Ord ligeledes at gjøre dette ved Lov, nemlig ved at bringe Jorden til at dreje sig om sin Axe med større Hurtighed, end den gjør for Nærværende, hvilket vilde give den et større Diameter ved Ækvator end ved Polerne.

Der er mange Ting i den nye Oversættelse, skreven af Joseph Smith, foruden Synet og Aabenbaringen om Skabelsen, der ere langt større end hvad der indeholdes i Biblen, Mormons Bog eller Lærdommens og Pagtens Bog. Jeg fremdrager disse Ting forat vise Eder, at Gud har opfyldt sine Forjættelser indtil nu, idet han har givet os større Kundskab med Hensyn til Skabelsen af vor Klode.

Profeten Josef Smith aabenbarede til os, at alle vor Klodes saavel som Universets Bestanddele ere evige i deres Natur, at deres Substants er evig, ikke skabte af Intet isølge den religiøse Verdens svævende Ideer og taabelige Begreber. Herren fortalte os, at han skabte Jorden af Materialier, der eksisterede iforvejen; han fortalte os, at disse vare evige i deres Natur, af evig Varighed. I hvilken Tilstand have disse Substantser været i de sidste, lad os sige, Millioner af Tidsaldre, for Exempel saa mange Millioner Aar, som der er Sandkorn ved Havets Bredder? Have de ligget i Dvale uden at styres af nogen Lov? Var der ingen elektriske Principer eller Love til at styre dem, var ingen Varme forbundet med dem, eller var der intet lønligt Princip, kaldet Lys, ejheller nogen virkende Lyngdekraft forbunden med disse Stoffer? Jeg har ingen Tvivl om i mit eget Sind, at der jo har været Love fra al Evighed af, eller om I ikke ønske at kalde dem Love kald dem Kræfter, kald dem Magter, eller med hvilket-

somhelst Navn I ønske, som have styret disse Stoffer, og ligeledes at disse Love eller Kræfter igjen have været under Styrelse af et vist, højere Fornuftvæsen fra al Evighed og indtil nærværende Tid. Hvormange Organisationer disse Bestanddele af vor Jord have undergaaet, førend de organiseredes, som udvist i Aabenbaringerne, givne til Moses, er ikke aabenbaret. I hvor mange Verden er de have indgaaet forud for hin Tid, hvormange Tilstande der eksisterede i Millioner Tidsalbre af uhyre Varighed, er intet Steds aabenbaret. En Mængde lærde Mænd begynde at indse, at vor Klodes Bestanddele have, som de sige, eksisteret i Milioner af Tidsalbre. Nogle af dem have gjort Beregninger over, hvor mange Milioner Aar det er siden saadanne og saadanne Phænomener fandt Sted med Hensyn til visse Bestanddele, hvoraf vor Jord er dannet, og fordi de have udfundet nogle af disse Ting have de i deres Svaghed og Laabelighed begyndt at betvivle den mosaiske Beretning om Stabelsen. Jeg formoder, at dersom jeg aldrig havde hørt om Mormons Bog eller Lærdommens og Pagtens Bog, vilde jeg have været en Bantro, ialfald hvad de religiøse Sætter angaa, thi jeg kunde ikke have troet dem, dersom jeg vilde have ladet mit Sind overveje. Men da jeg kom til at lære og forstaa, at Gud intetsteds i alle de Aabenbaringer, han har givet, har talt om, at han nogensteds skabte en eneste Partikel af denne Jord af Intet; da jeg fandt, at Gud aldrig har hentydet til eller aabenbaret nogen saadan Ting, men, tværtimod, at have organiseret Verden af forud eksisterende Materialier, hvilke vare evige i deres Natur, da kunde jeg stue tilbage med vore lærde Filosofer og tillade min Tanke at gaa ligesaa langt tilbage, som de tør i deres Theorier, og dernæst gaa tilbage i al Evighed længere, end de gaa,

og sige, at disse Elementer vare i Virksomhed, sige, at Verden er bleve organiserede, forskjellige Processer fandt Sted, og Love bleve givne, førend alle disse Fortidens umaadelige Tidsalbre, og dog bringe det i Samklang med de Aabenbaringer, som Gud har givet i disse Dage. Videnskab og sand Religion kunne utuligt nogensteds modsig hinanden. Der var aldrig nogensteds en Sandhed i Videnskaberne, der vilde modsig noget Princip i Aabenbaringer, som Gud har givet til Menneskene. Hvorfor? Fordi sand Videnskab er grundet paa en sand Opfattelse af Naturens Love og Kræfter. Men hvo fastsatte fra Tid til anden Naturens Love vedrørende Universet, som vi nu se dem. Det var Herren, som vi tjene, den store, højeste Universets Styret. Han organiserer og opløser efter sin egen Villie og Behag. Han smykker Himlene i sin Visdom og bygger Universets uhyre Overbygninger som et let og behageligt Arbejde. Han bringer nye Verden til Liv og Tilværelse og opløser dem igjen, adspredt Elementerne, og bringer dem atter tilfammen ved sin Kraft eller de Love, han har fastsat; og ved sine Love gjør han nye Stabeller, nye Verden og nye Universer, og befolker dem med Myriader og Myriader af Fornuftvæsener. Dette er Gjæringer af den store, højeste Styret af alle Ting.

Dette udfinde vi ved at læse de to første Kapitler i første Mosebog, som de ere aabenbaredes paany, og mange andre Ting, hvorom vi hidtil vare aldeles vidende, indtil Gud oprejste denne Ungling denne det nittende Aarhundredes ulærde Profet, forat bringe disse Ting for Dagen. Af Aabenbaringer, givne i forud Dage og fornede ved denne unge Profet, erfare vi, at vi selv ikke først begyndte at eksistere, da vi fødtes til denne Tilværelse, og at vi ere af en højere Op-

vindelse, end der tilskrives os af svage, vantroende Menneſker. Sammenlign de ſidſte ſaa Aarhundrederes Begreber med de, ſom Gud har aabenbaret fra Himlen. De ville bringe Menneſkene til at betragte ſom ſit Ophav Krybdyrene, Ormen, ſom kryber paa Jorden, og Fiſkene i Havet, og den første Ofers ſom den første Fader og Oprindelse. Saaledes ere Fornuſtſlutningerne af de ſidſte ſaa Aarhundrederes Lærde, Udviklings-theorien, eller med andre Ord, det ſom J lære af Bøger, der ere Joſtre af Menneſkets Taabelighed og Daarſkab. Men vi lære af Guds Aabenbaringer, at iſtedetfor at Menneſket ſkulde have ſin Oprindelse fra Støvet's uſle Orm, nedſtammer det fra det Veſen, der ſtyrer hele Univerſet ved ſin Magt, fra det Veſen, der er al Kundſkabs Fylde, og ſom ſvinger ſit Scepter over flere Planethyſtemer, end der er Sandſkorn paa Havets Bredder. Vi ere hans Afkom, hans Sønner og Døtre; vi ere hans Børn, han har avlet os, og vi vare til, førend Verdens Grundvold blev lagt. Hvo iblandt de Wiſe og Store, og dem, der have forſket ſaa langt, ſom menneſkelig Wiſdom for Nærværende kan naa, kan fortælle os om Livets Oprindelse. Hvo iblandt dem kan fortælle os Oprindelsen til denne Forſtand hos Menneſket, denne Tænke- og Fattæevne, der ikke alene ſætter Menneſket iſtand til at ſætte ſig i Beſiddelse af mange Ting, henførende til de Love, der ere forbundne med dets lille Jord, men tillige at begive ſig Hundreder Millioner Mile ud i Rummet's Regioner og udfinde og opfatte mange Ting, der ſtyre fjerne Verdener. Er der Ingen, der kan fortælle os Oprindelsen til denne Intelligents? Lad den lærde Profeſſor, hvis Liv har været viet til Studier, komme frem og fortælle os, hvorledes Menneſket erholdt det første Kundſkabsprincip, hvorledes Kundſkab blev

forbundet med Stof, hvorledes Kundſkab blev forbundet med Kjød og Ben, Blod, Hud og Sener? Denne Kundſkab, denne Intelligents er guddommelig, Gud er dens Ophav, han er vore Aanders Fader og vi bleve avlede, før Verden rullede ind i Tilværelſen. Vi dvælede engang i vor Faders Nærværelſe; vi vare engang iſtand til at opløſte vore Lovſange i den celeſtiale Verden, hvorfra vi udgik; vi vare engang i Selſkab med Englenes utalige Forſamling i en Verden, der havde gennemgaaet ſine Dannelſeſtrin og Prøver, ligesom denne Verden gennemgaaer ſine forſkjellige Forandringer. Hin celeſtiale Verden, hvorfra vi kom, er mere fuldkommen end denne Jord, den er organiferet efter en celeſtial Orden, en højere Orden, og forherliget ved udøbelige, forherligede og celeſtiale Veſener's Nærværelſe. Det er vort Hjem; vi kom fra hin Verden. Her er vort Opholdsſted for en Tid, vi ville vende tilbage til hin Verden, til det Veſen, ſom avlede os, forat aflægge Regnſkab, thi han, ſom er vor Fader, vil afkræve os et Regnſkab for vore Handlinger i denne Prøveſtand. Vi maa møde og ſkue ham i al hans Herlighed, i al hans Magt, Majestæt, Storhed og Ophøjethed, med den uendelige Kundſkab, han er i Beſiddelse af; vi maa fremſtille os for ham forat gjøre Regnſkab for vore Gjærninger i denne lille Verden, medens vi vare udelukkede fra hans Nærværelſe.

Her er der alſaa en anden Ting, hvori Herren har opfyldt vor Text. Han har fortalt os om vor Forudtilværelſe; han har fortalt os om vor Faders, vor Guds Herlighed og Storhed; han har fortalt os om, naar vi exiſterede, at det var førend denne Verden fik ſin Tilværelſe. Ere diſſe ikke større Ting end de, der indeholdes i Biblen og Mormons Bog? Det er ſandt, at Mormons Bog

blot hentyder til Menneftenes Forudtilværelse uden at give nogen Forklaring derover. Førrend Jesus viste sig i Rjød, lod han sig tilfhyne for Jarebs Broder i sin aandelige Skikkelse; det var ikke et Legeme af Rjød og Ben, men en aandelig Skikkelse, et Mennefte lig i Udfeende. Han sagde til Jarebs Broder: „Seer Du, at Du er stabt i mit Billede?“ Og han sagde yderligere: „Alle Mennefter har jeg i Begyndelsen stabt i Lignelse efter min Aands Legeme,“ det er, den aandelige Form, som han er ikkædt. Alle Mennefter blive i Begyndelsen stabte af ham; der har aldrig været et Mennefte, der er Jntet, og der vil aldrig være Noget, hverken Mand eller Kvinder, uden det jo i Begyndelsen var stabt i hans Billede.

Jeg ved ikke, om jeg optager formegen Tid. Jeg vil desuagtet, førrend jeg slutter, i Korthed sige, at visse Optegnelser, som Herren har lovet at bringe for Dagen i hans egen belejlige Tid, ville langt overgaa Nogeting, der er blevet aabenbaret i Mormons Bog eller Biblen, eller i det, der er kommet til os ved den abrahamste Optegnelse, tagen fra ægyptiff Papyrus, eller hvad der indeholdes i Moses' Syn, aabenbarende til ham Beretningen om Verdens Stabelse. Alt dette vil kun være som en Draabe Vand i Havet i Sammenligning med den evige Rundskab, som endnu vil nedstrømme fra Himlen over de Sidste-Dages Helliges Hoveder, førrend denne Generation gaar bort. Jorden vil blive fyldt med Herrens Rundskab, ligesom Vandene skjule Havets Dyb, og Alt, hvad der angaaer alle Nationer, vil blive aabenbaret. De ældgamle Optegnelser, som førtes af Folkene i Asien, der siden ere nedfunkne i en Vilddheds Tilstand ved deres Forsædres Overtrædelse, de Optegnelser, der ere blevne førte af de ti Stammer i Nordenland, hvor de have boet i over 25 Aarhundreder,

samt de, der førtes af Folket i Enoks Stad, hvilke give en Beretning om Guds Handlemaade med det fordums Zion, ville alle komme frem forat hjælpe til at opfylde Jorden med Guds Rundskab, ligesom Vandene skjule Havets Bund. Da Johannes var paa Den Patmos, saa han i Synet Ting, som han blev befalet at forsegle, og disse skulle endnu aabenbares, og paa denne Maade ville vi modtage Rundskab paa Rundskab, Aabenbaring paa Aabenbaring, ikke alene angaaende Jordens syv eller syvtusindaarige timelige Tilværelse, men angaaende dens Bestanddele, førrend den stabtes, Elementerne og alle Ting vedrørende den fremtidige Jord, der vil blive stabt, naar denne Jords Elementer blive opløste og fortabe sig i Rummet. Der er Jntet for stort til at blive forholdt Guds Hellige i den sidste Gusholdning i Tidernes Fylde. Hører hvad Profeten Joseph Smith sagde, medens han var indesluttet i Liberty Fængsel: „Ligesaa vel kan Menneftets strøbelige Arm forsøge at standse Missouriflodens Bænde, som at forsøge at hindre den Almægtige i at udgyde Rundskab over de Sidste-Dages Hellige.“ Den vil komme frem som en mægtig Flod, som et mægtigt Hav, og der vil ikke længere være aandeligt Mørke paa hele Jordens Overflade. De Love, hvorved Jorden styres, hvormed Elementerne styres, Jntelligents fremavler Jntelligents, det ene Grundstof forbindes med det andet, og hvorved alle de mangfoldige bevægende Kræfter drives, ville alle blive aabenbarede i deres Tid. Og dernæst vil Herren ikke standse derved, men udfolde andre Systemer og Himle, der ville komme i Forbindelse med vore. Hvorledes ved jeg ikke, og paa hvad Maade ved jeg ikke. Der vil i disse Systemer blive opfundet Teleskoper, Mikroskoper og andre Instrumenter, der saa langt ville

overgaa Nutidens Opdagelser, at de ville svinde hen til Ubetydeligheder, og naar Beboerne af et System kunne samtale med de i et andet, og naar der vil finde Meddelelse Sted blandt alle de Skabelser, som Gud har frembragt,

og denne, som vi bebo, og naar Herren skal fremsføre Zion fra alle de Skabelser, som han har frembragt, da, tror jeg, ville vi begynde med Forundring at skue tilbage paa Ringheden af det nittende Aarhundredes Lærdes Opdagelser. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Maj.

Emigrationen.

Da Emigrationstiden nærmer sig, vilde vi give de Instructioner og Underrettelser, som vi anse nødvendige for deres Jagttagelse, som i dette Aar vente at rejse til Zion.

Dette Aars første Selskab kommer til at afgaa herfra Mandagen den 23de Juni. Priserne fra Kjøbenhavn til Dgden blive:

For hver Person over 12 Aars Alderen	290 Kr.
„ Børn mellem 5 og 12 Aar	145 „
„ „ „ 1 og 5 „	50 „
„ „ under 1 Aar	20 „

For de, som ønske at rejse videre med Jernbanen end til Dgden, give vi følgende Priser, som kunne indbetales til Konference-Præsidenterne tilligemed det øvrige.

Fra Dgden til Saltjøstaden . . .	3 Kr. 80 Dre.
„ „ „ Provo	7 „ 60 „
„ „ „ York	11 „ 40 „
„ „ „ Brigham City . . .	3 „ 80 „
„ „ „ Logan	7 „ 10 „
„ „ „ Franklin	10 „ 00 „

Børn under 5 Aar rejse frit paa disse Jernbaner; for Børn mellem 5 og 12 Aar betales halv Pris.

De, som skulle til Sanpete eller Sevier County, eller andre sydlige Dele af Territoriet, bør løse Billet til York Station.

Hver Person over 12 Aars Alder tillades at medføre 90 Pund, og de mellem 5 og 12 Aar, 45 Pund Bagage frit; Børn under 5 Aar tillades ej nogen Bagage. Al extra Bagage eller Dørvægt maa betales med 33 Dre. Fragt pr. Pund. Ingen maa medtage mere Bagage end de ere istand til at betale Fragten for inden de afrejse, hvilket gjør det nødvendigt, at alle Sager, som ej medføres i Hænderne, samt Madstrin og Madkurve, skal vejes inden Afreisen fra Hjemmet. Den Dørvægt, som ej kan betales for, maa hellere blive solgt før Afreisen end at blive overladt i Jernbane-Kompagniets Hænder. Madstrin og Kurve bør ej være større end at de med Lethed kunne medtages i Jernbanevognene og helst lave eller flade saa de kunde skydes under Sæderne.

Emigranterne maa forsyne sig med Proviant fra den Tid de forlade deres Hjem indtil de ankomme til Liverpool, hvilket medtager en Tid af ca. 4 Dage efter at de have forladt Kjøbenhavn. De maa ogsaa være forsynede med ca. 10

Kr. for hver voksen Person til Proviant paa Vejen mellem New York og Ogden, der udgjør omtrent 8 Dages Rejse.

Jungen maa, under den Indbildning at de skulle faa Hjælp fra dette Kontor, tiltræde Rejsen, naar de ej have betalt de heri angivne Priser, thi de ville visse-
ligen blive skuffede. Om Midler skulde blive satte til vor Raadighed for de Fat-
tiges Udfrielse, da ville vi med Glæde underrette dem derom, men om saadanne
Underrettelser udeblive, kan det tages for afgjort, at ingen Midler ere blevne over-
ladte til vor Raadighed i dette Njemed.

For videre Underrettelser raade vi de Hellige til at henvende sig til deres
Konference-Præsidenter og de omreisende Eldeste, som vil give dem alle nødvendige
Dplysninger.

Pengene og Emigrationslisterne maa indsendes til dette Kontor, før den 15de
Juni dette Aar.

Konferencemedet i Kjøbenhavn vil tage sin Begyndelse Løverdagen den 10de
ds. Kl. 8 Aften i Store Regnegade No. 26, 2den Sal over Gaarden. Næste Dag
fortsættes Mødet i Hr. Larsens nye Spisehal, St. Anna Plads No. 13 over Gaar-
den, hvor tre Forsamlinger vil blive afholdt, nemlig fra Kl. 10—12 Form, 2—4
og 6—8 Eftm.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News»)

V. Kapitel.

(Begreber om Evangeliet, som de Gamle
troede paa — De første Frafald fra
den sande Tro — Egypternes Dyr-
kelse af Adam og Patriarkerne — De
Dødes Bog.)

Det er ikke vanskeligt for dem, der
tro Biblen som den er skreven, at for-
staa, at umiddelbart efter Syndfloden
var der kun een Slags Tro paa Jorden
og denne var den sande. Noe var en
Retfærdigheds Prædikant haade før og
efter Syndfloden: og paa Grund af deres
Lydigbed til Guds Love, blev han og
hans Familie frelst fra den almindelige
Ødelæggelse, som overgik de Ugubelige.
Men deres Efterkommere begyndte snart

at vende sig fra de Sandheders Renhet,
som havde frelst „Fædrene“ og der blev
paa en eller anden Maade bragt Kund-
skab til dem om de uretfærdige Troes-
former, som eksisterede blandt Beboerne
af Jorden før Syndfloden og disse For-
mer indlemmede de i deres nye og for-
falskede Gudsdyrkelses System. Noe,
Melchizedek og Andre kæmpede kun med
delvis Held imod disse tiltagende Onder,
og Abraham blev især kaldet af Herren
til at indføre en ny Uddeling. Vi have
tildels set, hvorledes han opfyldte dette
Kald; vi ville nu henvise til nogle Be-
greber om Evangeliet, som mange Aar-
hundreder efter fandtes sammenblandede
med Hedenskabet's Fordærvelse og Uren-
hed, nogle i Egypten, nogle i Persien,

nogle i Chaldaea, andre blandt Romerne, Grækerne og andre Nationer. Som en Følge af denne næsten almindelige Sammenblanding af Sandhed og Falskhed er det bevisligt, at der var en eller anden oprindelig Rilde, hvorfra Hedninge Nationerne hentede det, som var godt og fandt i deres Religioner.

I vore Udforskninger af disse Folks Mythologi finde vi, blandt andre, følgende Begreber om Evangeliet.

Troen paa Tilværelsen af en stor Fader, Gud.

Profetien og Forventningen om, at Guds Søn skulde komme i Kjødet.

En Højagtelse for Adam, som den store Fyrste for hans Slægt, i nogle Nationer endog udstrakt til Dyrkelsen af ham, som Faderen til de terrestriale Guder.

Troen paa en Opstandelse og paa fremtidig Belønning og Straf.

Nødvendigheden af Tro paa Guder, og, under meget mærkværdige Omstændigheder som herefter vil omtales, paa Omvendelse og Daab.

Administration af Tvætninger og Salvesser.

Traditioner, mere eller mindre fuldkomne, om den store Opstand i Himlen, da Lucifer og hans Engle bleve nedstjyrtede paa Jorden.

Troen paa gode og onde Engle, Forkyndere af Himlens Villie.

Troen paa Grundstoffernes evige Varighed og

Den næsten almindelige Skik at ofre.

For at give ovenstaaende Paaftaende den fornødne Styrke, ville vi nu henvende os til et Antal velbekendte Forfattere.

Rev. Mr. Goodfirs skriver i sit Værk om Ethnic Inspiration: „Mytologiens Principer sætter os i Stand til at skjæle den sande Orden, hvori de

forfjellige sejslagtige og usikre Udviklinger af de menneskelige Troesbekendelser opstode. Den beviser baade, at Monothismen, Læren om den sande Gud, gik forud for de forfjellige Former af Polythismen (Fleguberi) og i Særdeleshed Dyrkelsen af de himmelske Væsener; og at Dyrkelsen af afdøde Mænd gik forud for andre Former af falsk og afgudisk Gudsdyrkelse; de samme Kjendsgjerninger, som udvise at Dyrkelsen af afdøde Mænd var det første Skridt til falsk Religion, beviser paa samme Tid den oprindelige Indpobning heraf paa Troen om en himmelsk Skaber og Fader. Selv om der kun var dette eneste Tilfælde i Ægypten, som Mr. Osburn har forklaret og udfundet af deres Sprog, Hieroglypher og Monumenter, vilde det dog sætte Sagen udenfor al Tvivl, thi saa indlysende og velunderstøttet er dette Tilfælde. Adam og Eva, Noe og Famer, Ram, Mizraim*) og Phut vare alle gjorde til Guder der, medens det er en uomstødelig Kjendsgjerning, at den højeste Gud var kjendt; og Solen var kun et Symbol paa Adam og hans formodede Bøllig. Der er Grund til at tro, at Tingenes Tilstand i Chaldaea og Babylon var væsentlig den samme.”

Hertil maa vi tilføje den Bemærkning, at det synes som om Ægypterne anerkjendte den delvise Sandhed, at der ere „saakaldte Guder være sig i Himlen og paa Jorden, som det da hedder: der ere mange Guder og mange Herrer,” men vare uvidende om den forklarende Anmærkning: „for os er der kun een Gud, Faderen.” (1 Cor. 8: 5. 6.)

Det maa være øjensynligt ifølge det

* Mizraim er den Samme som Osiris, Overherren over de Hensøvedes Land.

Lys, som Abrahams Bog kaster paa Verdens tidlige Historie, særligere paa Egypten, at under den næsten almindelige eksisterende Form af patriarkalt Regjering vare „Fædrene“ ikke alene Højpræster for Gud, formedelst Rettigheden til deres Fæderforhold, men tillige Jordens Konger, formedelst samme Rettighed*), og det var en af de letteste Ting i Verden for disse Mænds Efterkommere, at faa dem højagtede, ikke alene som Forvaltere af Himlens Billie i alle Ting, timelige og aandelige, men tillige faa dem gjorde til Guder og senere dyrke dem; det var i Sandhed kun et meget lille Skridt foran deres sande Stilling, med Hensyn til disse Menneskenes Sønner; thi „han kaldte dem Guder, til hvilke Guds Ord stete, og Skriften kan ikke roffes“. (Joh. 10: 35.)

Vi henvende os dernæst til Mr. Osborn, Forfatter til «The Religions of the World». (Verdens Religioner). Da han skriver om den ægyptiske Mythologi, angiver han: „Denne meget gamle Mythologi, som den er beskrevet af Forfattere, som levede førend den kristne Tidsregning, og som den var afbildet paa Murene af det Tempel, hvori dens Kirkefiske eller Gudsdyrkelse blev udført, blev lært til de Indviede og skjult for Almuen, at Gud skabte alle Ting fra Begyndelsen ved det første oprindelige Udspring fra ham selv, hans Førstefødte, som var Dyp-havet til og Giveren af al Kundskab i Himlen og paa Jorden var paa samme Tid Guds Ord og Visdom. Fødselen af dette almægtige Væsen, hans Aabenbarrelse som et lille Barn, hans Dypoftring og Uddannelse gennem alle de paafølgende Perioder, Barndommen og Ungdommen, udgjorde det hele System's store

Hemmelighed.“ Saa overbeviste vare dette Folks Præster om Tilkommelsen af en Guds Søn, at de havde Bærelser i deres Tempel, som vare beredte til hans Fødsel.

En anden Ansørelse af Mr. Osborn tro vi vil gjøre Sagen endnu mere indlysende for vore Læsere. Han siger: „Grundlæggeren af Nationen havde ikke alene Kundskab om Ram og Mizraim, men ogsaa om forskellige Mænd og Kvinder, som vare Samtidige med dem, endog vore første Forældre Adam og Eva, saavel som vore næste Forældre, Noe og hans Hustru Tamar. Adam er saaledes gennem Slægterne kommen til os under Navn af Athom, Lederen eller Regenten paa Solen; Eva som Hathar, som præfiderede over Maanen; Noe som Ruh, som præfiderede over Nilen; medens Ram, Mizraim, Phut, Neveh eller Neith, Rams Hustru og andre besatte besynderlige eller undertiden forskjelligartede Stillinger og Embeder i det ægyptiske Pantheon.“*)

Vi ville nu forlade de nyere Skribenter, og drage Opmærksomheden til hint underfulde Papyrus, den oldgamle ægyptiske Ritual eller de Dødes Bog, og ifølge dens Hieroglypher udvise det Slægtstaf, som Adam stod i til deres Mythologi, og atter minde vore Læsere om, at de antog Menneskehedens store Faders Bolig var Solen og at Hovedsædet for hans Dykkelse var i Heliopolis, Solens Stad, det saakaldte On i Biblen. Meniath en Datter af en af disse Præster blev gift med Joseph, Jakobs Søn.

Vore Uddrag ere nødvendigvis korte og simpelthen kun beregnede paa at bevise Sandfærdigheden af de allerede gjorte Ansørelser.

I det 15de Kap. staaer der skrevet

*) Max Müller siger, at Konge oprindeligt betød „Fader.“

*) Religions of the World.

„Athoms* Bris og Vere, naar han forlader Livets Land, siger Dsir,**

Vere være Adam naar han forlader Livets Port,

Naar hans Skin glødende luer i Horizontens vestlige Port,

Hilsen til Dig, som forlader Livets Land,

Du Gubernes Fader.“

Endvidere (17 Kap.) fremstilles Adam sigende:

„Jeg er den store Gud; jeg har skabt mig selv;

Jeg er den store Phøenix, som er i Dn;

Jeg er Skaberens af Bæfener og Tilværelser.“

Paa et andet Sted udbrydes der:

„Vere være Dig, O Sol; Vere være Dig, O Athom,

Naar Du gaaer ned, fuldkommen, kronet og herlig.“

Adam er tillige kaldet „den gamle Mand, hvis Palads er i Dn,“ den „eneste Gud paa Firmamentet“, „Fader Athom“, „Retfærdige Athom“, og s. fr. Om vi vare bedre bekendt med dens Hieroglypher og Sprogegenhed, vilde Oversættelsen af dette forunderlige Vidnesbyrd om de Gamles Tro paa Sjælens Udpdelighed, hvilken denne Ritual indeholder, blive endnu skarpere og mere lærdomsrig. Som den er, vil det være uhyre vanskeligt for de nyere Sind at udgranske meget af dens Billedværk.

(Fortf.)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Jfke-Mormon.)

(Fortfat.)

Anti-„Mormonerne“ vare skarpsindige nok til at forstaa den Fordel som Folket i Nauwoo havde vundet, ikke alene ved deres Sags egentlige Retfærdighed, men ved deres taalmodige Udholden af utaalelig Uret. Det blev nu deres Politik fra hint Øjeblik at tilbagekalde Privilegierne fra Nauwoo og Legionen. Dette gjorde den lovgivende Magt i Illinois i Januar Maaned 1845. „Mormon“ Folket var nu ifølge Forholdene udenfor Lovens Beskyttelse og al Grundlovmæssig Magt for deres Beskyttelse var borttagen.

Medlemmerne af den lovgivende

Myndighed vare kun altfor rede til at udføre hvilken somhelst Plan, der sigtede til at udbryde „Mormon“ Samfundet. En af Medlemmerne i Senatet, Jacob C. Davis, var anklaget for Mordet paa Profeten og hans Broder. Med Hensyn til denne Handling af den lovgivende Magt skrev Josiah Lamborn, Statens Hoved-Prokurator, til Præsident Young saaledes:

„Jeg har altid anseet at Eders Fjender have været tilskyndede ved politiske og religiøse Fordomme og ved et Ønske til at plyndre og udgyde Blod mere end til det almindelige Vel. Ved Gjenkaldelsen af Eders Stadsrettigheder og ved at afflaa alle Forbedringer og Indrømmelser har vor Lovgivende Magt udvist

* Den ægyptiske Form af Ordet Adam.

** Den Udpøde.

en Slags Willigelse af den barbariske Maade hvorpaa I ere bleve behandlede. Eders to Representanter anstregte sig af al Kraft for Eders Bedste, men den folkelige Bevægelse af Lidenskab og Raseri var alfor stærk til at kunne modstaas. Det er i Sandhed et sørgeligt og nedslaaende Syn at se Lovgiverne af en uindskrænket Stat nedværdige sig til at forene sig med en Klasse af Folks Laster, Uvidenhed og Ondskab, som til alle Tider ere rede til Tumult, Mord og Doprør."

Om Jacob C. Davis sagde han:

"Eders Senator, Jacob C. Davis, har gjort meget for at forgifte Medlemmernes Sind imod Noget, der er til Eders Gunst. Han gaar frit omkring, til Trods for Loven, som en anklaget Morder. Derjom en „Mormon" var i hans Stilling vilde Senatet ikke yde nogen Beskyttelse, men han vilde blive trukket til Fængslet eller Galgen eller blive nedstødt af en seig og brutal Pøbel."

Den 19de Maj begyndte Forhøret paa de Mænd, der vare anklagede for Jurien for Mordet paa Joseph og Hyrum Smith i Carthage, Hans hjælpsbaarne Richard M. Young af Quincy var paa Dommerstædet. De anklagede Mænd vare: Oberst Levi Williams, en Baptist Prædikant; Thomas C. Sharp, Udgiver af Warsaw Signal, Jacob C. Davis, Senator; Mark Aldrich og William A. Grover. De bleve skammelig nok udsatte paa Kaution paa deres eget Ord, paa den uhørte, ubetydelige Sum af 1000 Dollars hver, mod at komme igjen i Ketten hver Dag i Retstiden. De forskaffede to edelige Vidnesbyrd og begjærte at Jurernes Anklage skulde tilintetgjøres, erholdt County Commisshonærernes, Sheriffen og hans Tilforordnedes Pøsladelse og Rettens Bestikkelse af to Embedsmænd til at vælge Jurjer.

96 bleve indkaldte ud af hvilke Forsvarerne valgte et passende Udvalg. En af Advokaterne for de Anklagede, Calvin M. Warren, sagde i sit Forsvar for dem: „Derjom Fangerne vare skyldige i Mord, da var han ogsaa selv skyldig. Det var den offentlige Mening at de Hrr. Smith burde dræbes, og den almindelige Mening gjorde Lovene; sølgelig var det ikke Mord at dræbe dem!" Dette var en besynderlig Lærdom at stadfæste i en stor Mordsag, hvori Staten havde Del, ikke alene i en ordinær, men i en ekstraordinær Mening; Alt stadfæstet og godkendt ved offentlig Domstol.

Det er neppe nødvendigt at tilføje at Snigmorderne bleve „hæderlig frikendte".

Men denne Tragedie i hine Dage var ikke uden en tilfældig Lindring. En meget nærgaaende Spøg, som nogensinde er udført er saaledes fortalt af en af Ophavsmandene: Brigham Young siger: Paa den Tid vi arbejdede i Templet i Nauvoo og uddelte Ordinanterne, havde Pøbelen erfaret at „Mormonismen" ikke var død, som de formodede. Vi havde fuldført Templets Mure, og den øverste Etage fra omtrent halvej fra de første Binduer, i omtrent 15 Maanedes. Det hævdede sig ligesom ved Magik, og vi begyndte altsaa at administrere Ordinanterne. Nu begyndte Pøbelen at jage efter andre Ofre; de havde allerede dræbt Profeten Joseph og hans Broder Hyrum i Carthage Fængsel, medens Staten var Sorgen for deres Sikkerhed, og nu ønskede de Brigham, Præsidenten for de tolv Apostle, som dengang virkede som Kirkens Præsident. Jeg var i mit værelse i Templet, det var i det sydpøstlige Hjørne i overste Etage. Jeg erfarede at en bevæbnet Skare lustedes om ved Templet, og Marshallen for de Forenede Stater ventede paa at jeg skulde komme ned,

hvorpaa jeg knælede ned og bad min himmelske Fader, i Jesu Navn, at lede og beskytte mig, saa at jeg kunde leve og vise mig fordelagtig for de Hellige; jeg rejste mig op fra mine Knæer og satte mig i min Stol; der bankede Gen paa min Dør; kom ind! sagde jeg, og Broder George D. Grant, som dengang var min Rudst og gjorde Husarbejde for mig, traadte ind i Værelset. Han sagde: „Broder Brigham ved De at en bevæbnet Skare og de Forenede Staters Marschal ere her“? Jeg fortalte ham at jeg havde hørt saa. Da Broder Grant traadte ind ad Døren, lod han Døren staa aaben. Det faldt mig ikke ind hvorfor han gjorde det og da jeg saa ud over Salen, saa jeg Broder William Miller læne sig mod Muren; jeg gik henimod Døren og vinkede ad ham; han kom. Broder William, sagde jeg, Marschallen venter her paa mig, vil Du gaa og gjøre affirrat som jeg siger Dig? Dersom Du vil, vil jeg spille dem et Puds. Jeg vidste at Broder Miller var en udmærket paalidelig Mand, fuldstændig skicket og i Stand til at udføre min Plan. Her, tag min Rappe, sagde jeg, men det traf sig at være Broder Heber C. Kimballs; vore Rapper vare ens i Farve, Facon og Størrelse; jeg slog den om hans Skuldre, og gav ham min Hat, derpaa ledsagede han Broder D. Grant. George, træd Du ind i Vognen, sagde jeg, og se til Broder Miller, som om det var mig, og sig: er Du færdig til at kjøre? Du kan gjøre dette, og de ville antage Broder Miller for at være mig, og handle derefter; hvilket de ogsaa gjorde. I samme Øjeblik Broder Miller traadte ind i Vognen, kom Marschallen hen til ham, lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde: „De er min Fange“. Broder William gik ind i Vognen, og sagde til Marschallen: „Jeg tager til Mansion House, vil De ikke

kjøre med mig“? De toge Begge til Mansion House. Der vare mine Søner, Joseph A., Brigham junior og Broder Heber C. Kimballs Søner og Flere, som saa til, og de syntes Alle paa een gang at forstaa og tage Del i Spøgen. De fulgte Vognen til Mansion House, og samlede sig om Broder Miller med Tærer i deres Øjne, idet de sagde: Fader eller Præsident Young, hvor skal Du hen? Broder Miller saa kjærligt paa dem, men svarede ikke; Marschallen troede virkelig, at han havde fanget „Broder Brigham.“

Advocat Edmonds, som opholdt sig i Mansion House, forstod Spøgen, tilbød sig frivillig til Broder Miller at ville gaa til Carthage med ham, for at se ham sikkert igjennem derved.

Da de ankom omtrent to eller tre Mile fra Carthage standsede Marschallen med sin bevæbnede Skare. De rejste sig op i deres Vogne, ligesom naar en Flok Vilde gaar til Krig, eller som en Flok Djævle, og raabte og frege: „Vi have fanget ham, vi have fanget ham, vi have fanget ham! Da de naaede Carthage, tog Marschallen den foregivne Brigham ind paa et af de øvre Værelser i et Hotel, satte en Vagt over ham, og paa samme Tid fortalte han de Omkringstaaende, at han havde ham fangen. Broder Miller forblev i Værelset indtil de hørte ham at spise til Aften. Medens han var der kom Flere ind, Gen efter Gen, og spurgte efter Brigham. Broder Miller blev dem udpeget som Brigham; saaledes vebblev det indtil en „Mormon“ Apostat ved Navn Thatcher, der havde boet i Nauwoo, kom ind og spurgte Væreten, hvor Brigham var.

„Det er Mr. Young,“ sagde Marschallen, og pegede tværs over Bordet paa Broder Miller.

„Hvor? Jeg kan ikke se Noget, der ligner Brigham,“ svarede Thatcher.

Berten fortalte ham at det var den fede Mand, der sad og spiste.

„Oh!“ udbrød Thatcher, „det er ikke Brigham; det er William Miller, en af mine gamle Naboer.“

Da Berten hørte dette, gik han hen og klappede Sheriffen paa Skulderen og førte ham hen til en Side og sagde: „De har taget fejl, det er ikke Brigham Young, det er William Miller fra Nauvoo.“

Marschallen udbrød, idet han blev meget forbauset: „Du gode Gud! og han gik for Brigham.“ Derpaa tog han Broder Miller ind i et Værelse og sagde til ham: „Hvorfor fortalte De mig ikke Deres Navn?“

„De har jo ikke spurgt mig derom,“ svarede Broder Miller.

„Vel, hvad er Deres Navn,“ spurgte Sheriffen med en Gød.

„Mit Navn er William Miller.“

„Seg troede Deres Navn var Brigham Young, mener De, hvad De siger?“

„Bisjteligen gjør jeg,“ sagde Broder Miller atter.

„Hvorfor sagde De mig ikke dette før?“ spurgte Marschallen.

„Fordi jeg var ikke forpligtiget til at sige det,“ svarede Miller.

Marschallen gik i Kaseri ud af Væ-

relset, fulgt af Broder Miller, som gik bort i Forening med Advocat Edmonds, Sheriff Barentos med Flere, som toge ham hen til et sikkert Sted; — dette er den oprindelige Grund til Opkomsten om den „Falske Brigham“, saa vidt som jeg erindrer.“

Den Energi som Brigham omtalte, med Hensyn til Fuldsjørelsen af Templet udviser at Myndighederne vare bange for at de Hellige skulde modtage deres Begavelsler fjørend deres Bortfjærelse, som hver Dag mere og mere nærmede sig og hvilede paa deres Sind. De ønskede ikke at fly i Hast og det var aldeles øjensynligt at de ikke havde et Øjeblik tilovers for en vel ubtænkt Udgang.

Det kunde synes besynderlig for dem, som ikke forstaa dette besynderlige Folks Alvor og uforsfælte Tro, at de saaledes skulde fuldstændig gjøre deres Tempel færdig, for, som det synes, at efterlade det som et Mindesmærke for en triumferende Pøbel. Men de Hellige var ved Aabenbaring blevet befalet at bygge hint Tempel; og deres Ordinancers Administration var af mere end en jordist Betydning.

(Forts.)

Indhold.

Tale af Ældste Orson Pratt	225.	Abrahams Bog	234.
Redaktionens Bemærkninger:		Kapitler af Præs. Brigham Youngs	
Emigrationen	233.	Levnetsløb	237.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.